

Mladá scéna 2019: výsledky a ocenění

Lektorský sbor ve složení Jiřina Lhotská, Viktorie Čermáková, Jana Soprová, Pierre Nadaud a Jakub Čermák udělil na Mladé scéně 2019 tyto **ceny**:

souboru Kámoš Drámoš, ZUŠ Turnov
za přesné zvládnutí žánru a komediální herectví
v inscenaci Dekanémor

souboru Mrož v krabici, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň
za odvážný a svěbytný divadelní tvar a jeho herecké naplnění
v inscenaci Du verstehst mich, nicht wahr?

souboru Nové divadlo! YESSS!!! Svitavy
za invenční uchopení předlohy Václava Havla
v inscenaci Rašín na E4

souboru NEMÁME, Lužánky - středisko volného času, Brno
za vynikající výtvarnou a pohybovou stylizaci
v inscenaci Kabaret Czermak

Lektorský sbor do programu přehlídky Jiráskův Hronov 2019
doporučil:

inscenaci Kabaret Czermak
souboru NEMÁME, Lužánky - středisko volného času, Brno

inscenaci Dekanémor
souboru Kámoš Drámoš, ZUŠ Turnov

inscenaci Rašín na E4
souboru Nové divadlo! YESSS!!! Svitavy

Lektorský sbor do programu přehlídky Jiráskův Hronov 2019
nominoval:

inscenaci Du verstehst mich, nicht war?
souboru Mrož v krabici, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň

2v1, Most: Všichni tady chcípнем!

Fake news jsou docela velké téma

 rozhovor se souborem

Mohli byste přiblížit genezi představení?

Péťa: Přišli jsme se s tím, že bychom chtěli dělat sami své představení bez našeho vedoucího na ZUŠ Pavla Skály. Pak jsme řešili témata, kterými bychom se chtěli zabývat, a zjistili jsme, že nás začal bavit konec světa, i když to pro nás není primární téma.

A jaké je pro vás primární téma?

Péťa: Nejsem si jistá, jestli chci odpovědět.

Anička: Jde nám o to, aby si tam divák našel to svoje, neradi to téma říkáme.

Péťa: Ale myslím, si, že je to jasné.

Pro mě osobně to nebylo ani tak o konci světa, jako spíš takové upozornění na šíření poplašných zpráv a jejich prostřednictvím šířenou manipulaci informacemi a lidmi. Chtěli jste tím představením varovat, nebo spíš pobavit? Předat nějaké poselství?

Péťa: Rozhodně jsme nechtěli, aby to bylo bezduché pobavení, že si z něčeho děláme jen tak srandu.

Milan: Asi všechno, co bylo řečeno v otázce. V poslední době jsou fake news docela velké téma a lidi se nechají snadno napálit. Přijde nám, že se objevuje dost často, že lidé věří čemukoli, aniž by si dokázali vytvořit vlastní obrázek a názor.

Dost se ve svém představení opíráte o techniku. Už vás někdy při představení zradila?

Anička: Jéje. Kolikrát.

Milan: Hodněkrát. Ještě s Péťou jsme asi před dvěma lety hráli představení, kde jsme využívali projekci a mobilní telefony přes data, stream, Facebook. Takže už jsme tak nějak smíření s tím, že něco krachne. Už víme lépe, co a jak nefunguje, a co ještě nějak průběžně zlepšovat.

Má to silné využití multimediálních prostředků i nějaký tematický přesah? Chcete tím upozornit na zahlcení informačními technologiemi?

Péťa: Určitě je to s tím spojené a má to důvod.

V inscenaci jste těmi cizími jazyky skutečně říkali to, co bylo promítáno?

Anička: Nejdřív jsme si říkali, že chceme do představení zapojit i náboženství. Každé má totiž nějaký svůj konec. Je poslední soud, Armagedon, Ragnarok, je jich nespočet. Každý jsme si našli to svoje. Je tam arabština, norština, hebrejštiny a každý v tom jazyce vyprávíme o konci. Takže jsme prostě zapnuli překladáč a začali se učit repliky.

Jak dlouho vám trvalo se to naučit?

Anička: Měsíc.

Péťa: Docela mi s tím pomáhala paní z Google překladáče.

Kdy podle vás dojde ke konci světa?

Anička: To záleží. Když se budeme chovat, tak jak se chováme, tak přijde za chvíli. Když se něco změní, tak za dlouho.

Péťa: Myslím, že každý sám v sobě prožíváme určitý konec. Nevím, jestli světa, ale...

Milan: To je hrozně poetické. Upřímně nevím, kdy bude konec světa, a ani nad tím nechci uvažovat. Jen doufám, že to bude po mé smrti, abych nemusel zabíjet svoje děti.

Ke které části koláče se přikláníte?

Anička: Trump a Kim Čong-un.

Péťa: Je to asi nejpravděpodobnější možnost, ale docela by se mi líbila ta umělá inteligence.

Milan: Já jsem asi pro ty přírodní katastrofy. Takže největší část koláče.

Aničko, jak se ti jako jediné ženě pracuje se dvěma muži?

Anička: Já celkově vyhledávám raději mužskou společnost, takže dobře. A když mě štvou, tak je pošlu někam.

Daniela Walová

Zprávy o konci světa

Zatímco na profesionální scéně se technologie a technika dnes už používá (možná až zneužívá) pravidelně, do oblasti mladého amatérského divadla kupodivu zatím příliš nepronikla. Alespoň soudě podle toho, že na Mladé scéně se objevila jen jedinkrát, a to v projektu Všichni tady chcípнем! Možná příští léta přinesou další, možná vypracovanější pokusy podobného typu. V této inscenaci se ovšem využití filmu, videa, reportážních aktualizací prvků, facebookové konverzace apod. ukázalo se všemi začátečnickými chybami. Jejich využití bylo sice funkční, ale ne vždy technicky zvládnuté. Využití technologií, spíše moderátorské nežli herecké výkony, balancování na pomezí divadla a performance, dokumentární hry a mystifikace, navíc vzbuzuje otázky, zda tento mezní scénický typ je ještě divadlem? Od tématu si patrně mnozí z nás slibovali hlubší vhled do problematiky a také větší zdivadelnění tématu, viditelnější nadsázku a humor.

Téma je zarámováno facebookovou konverzací, z níž ti šťastnější diváci vyčtou určité informace, a na konci i to, že se vlastně jednalo o jakousi řízenou manipulaci (velká část diváků ovšem rozostřený záznam spíše jen tušila). Následuje mix informací o problematice, útržky konspiračních teorií, i populárních katastrofických filmů, reálné šoty z televizního zpravodajství, simulaci vědeckých talk show s dvěma rozvášněnými vědci, hranou reportáž z Lidlu doplněnou scénickou akcí ve slow motion, ale i ankety, týkající se konce světa (jedna z nich zjevně byla natočena přímo na místě s lidmi, kteří se pohybovali na festivalu). Tematicky se inscenace nakonec rozběhla do několika stran. Podstatné ovšem bylo, že téma zániku světa nikoho z nás bezprostředně neděsilo, a diváci je brali spíše shovívavě a s rezervou. Určitý skepticismus přinesla „hraná anketa“ o tom, co by člověk dělal pár hodin před koncem světa a trochu absurdní odpovědi, že by si něco koupil... Téma tedy sice diváky nalákalo, ale zpracování působilo jaksi neuspořádaně, postrádalo potřebné napětí, a vlastně nesdělilo k tématu nic nového. A tak se nakonec zajímavější zdála tematická linie mediální manipulace, která ovšem rovněž není překvapivá. Takže toto už poněkud zprofanované téma konce světa, které se ve vlnách opakovaně vrací, vlastně příliš diváka nezasáhne, ale ani nepobaví.

Jana Soprová

bejvák
pochybuji Péta
Armagedon strach
pomalost znejištění
apokalypsa konec gag
dramatické-cvičení umění
zprávy chcípнем
smrt Ragnarok video
skládanka VHS

Čistírna, ZUŠ Pardubice-Polabiny: Medvěd, který nebyl

Kdo je zmanipulovaný a kdo manipuluje

Jak jste si vybrali předlohu?

Julie: My jsme se vlastně jako soubor rozpadali, předtím jsme pracovali na představení, jehož předlohou byl rozsáhlý román a dělali jsme ho hrozně dlouho, a když jsme ho dodělali, stejně představení pořád nefungovalo. Málem jsme se rozpadli, byli jsme demotivovaní a Kikča přišla s knížkou, která byla kratoučká, řekli jsme si, že to zkusíme. Je to jednoduchá

předloha, tak jsme doufali, že to bude fungovat lépe.

Líbila se mi scénografie inscenace, kdo za ní stál?

Kristýna: Vznikla v rámci souboru, při analýze práce jsme si vzali papír, a zkoušeli jsme, jak by scéna vypadala. Udělali jsme si grafický návrh rozložení celé scény a chtěli jsme, aby to bylo hodně minimalistické. Nemám ráda na podiu moc věcí, se kterými se nic neděje, pojali jsme scénu minimalisticky, aby všechno mělo svůj význam. Z toho grafického návrhu jsme zkoušeli v prostoru, pak jsme si přidávali, co nám chybělo.

Říkala jsi, že máš ráda, když je scéna jednoduchá a všechno má svůj význam, ale co olej a mouka pod stoličkou, s nimi se nepracovalo.

Julie: To tam bylo, protože Čaky si už při příchodu diváků dělal těsto, takže to souviselo s tím, že to patří do těsta.

Kristýna: Na začátku jsme si mysleli, že Čaky bude míchat těsto reálně před diváky, připraví si mouku a vodu, ale pak jsme zjistili, že to trvá nějaký čas. Takže si raději děláme těsto před představením.

Kdy se cítíte jako medvěd, ale společnost vám to vyvrací?

Julie: Myslím, že každý se s tím v životě setká. V souboru jsme měli jednu holčinu, a ta se v tématu, o kterém hrajeme, viděla hodně. Kamarádila se ve škole s holkami, které ji formovaly a ona si pak začala připadat, že tam zapadá, ale pak zjistila, že je medvědem, a nakonec se od nich separovala.

Kristýna: Ale řešili jsme to všichni, při úvodní konverzaci o inscenaci, snažili jsme se nahlédnout, kdo v pozicích medvědů a pracovníků továrny je zmanipulovaný a kdo manipuluje. Ať už úmyslně nebo neúmyslně.

Konec je otevřený, máte svoji interpretaci, jak to dopadne?

Julie: Ten medvěd je jenom jakási metafora a není to tak, že jsou tam opravdoví medvědi, ale lidé, co mu říkají, jak věci mají a nemají být a že nemá být to, co si myslí, že je. Ve výsledku mu dojde, že opravdu je medvědem.

Kristýna: Také si myslím, že je to jeho zkouška, která může přijít ke každému z nás, ale on se dokázal obrnit a dokázal si tím projít a ustát si to a myslím, že pokud ti konec přišel otevřený, tak není vyloučené, že někdy v životě přijde další zkouška.

Kuba: Já jsem to vnímal tak, že ten příběh nebyl dokončený, protože každý má ten svůj příběh, příběh života, nemůžeme ukončit jeden příběh, protože to by znamenalo jeho smrt. To by nám musel umřít, ale myšlenka byla dokončená a každý si domyslí, bude se ten příběh odehrávat znovu nebo ho budou mít všichni rádi?

Jak dlouho trvala tvorba představení?

Soubor: Chvilíčku.

Co ta továrna vyrábí?

Čaky: Jiné pečivo, než je medvěd, něco z těsta.

Irena Knetlová

O tom, jak je těžké neztratit identitu

Příběh o medvědovi, který se z ničeho nic po zimním spánku ocitne místo v přírodě v oblodné továrně, získal kromě literární – výtvarné podoby také podobu filmovou, a v posledních letech se několikrát objevil i na scéně v provedení amatérských souborů. Příběh, který je jen zdánlivě pro děti, ale svým apelem v několika liniích přináší poselství i dospělým, byl inspirací také pro soubor Čistírna z Pardubic, pro který předlohu Franka Tatlina zdramatizovaly, opatřily scénografií a režírovaly Kristýna Mlatečková a Klára Litterová. Pro mladičké soubor základní linku ještě zjednodušily a zpřehlednily, a v celkovém provedení vystačily s minimem slov, a vsadily spíše na názornou akci. Jako v mnoha předchozích případech na letošním festivalu začalo se hrát ještě před příchodem diváků, kdy se soubor chystal k akci. Těsto, které hnětl Shakur Kimasa, se ukázalo v průběhu děje jako velmi praktická a názorná rekvizita. A navíc se proměnilo v hlavní postavu, v prolnutí herce, který neživé hmotě propůjčil hlas i duši.

Medvěd, který po zimním spánku v přírodě procitá, aniž tuší, že mezitím se odehrály v jeho světě velké změny: na místě lesa vznikla továrna. Procitnuvší medvěd je zmaten přímo kařkovsky, a následně navzdory svému medvědímu původu je zařazen do pracovního automatizovaného procesu. Mezitím se marně snaží vysvětlit, že je opravdu MEDVĚD, ale odpověď na všech úrovních zní: Ne, jsi jen člověk, který potřebuje oholit a neměl by nosit kožich. Je zmaten, kdy mu tuto odpověď dají nejen lidé, ale i zvířata. A každý z nich si (nejen symbolicky) uškubne kus jeho osobnosti. Celá záležitost ovšem končí happy endem. Továrna zkrachuje, lidé odejdou, a příroda se znovu začíná probouzet. Medvěd zůstává, pomalu sbírá kusy své roztrhané identity, a znovu se stává sám sebou (i když prožitý boj o vlastní identitu a neodbytné hlasy v jeho hlavě jej poznamenávají navždy).

Kolektivní spolupráce na tomto drobném příběhu je milá, vtipná, a velmi zaujatá. Bylo to pro nás příjemné zakončení festivalu.

Jana Soprová

já formičky scéna
těstíčko lidskost
těsto
medvěd
minutka jinakost

Vytrženo z diskuse

Všichni tady chcípem!

Líbilo se mi, že se do představení snažili dostat absurditu. Video to ale možná trochu zpomalovalo, například ankety. --- Některá videa by tam asi ani nemusela být, absurdita tam byla, byla vtipná, mně představení zlepšilo náladu, dost jsem se zasmála. --- Na mě absurdita nedolehla, v tomhle tématu si ji představuju asi trochu jinak. --- Líbilo se mi, kdyby parodii televizních pořadů zavedli víc do extrému a kdyby Anička parodovala reálné moderátorky pořadů. --- Hlavním tématem pro mě byla manipulace, šíření lží a strachu. --- Trochu mě zklamal konec, čekala jsem něco jiného. --- Taky jsem v tom plaval, nevěděl jsem, kdo s kým si píše, tuším tam hru mezi samotnými postavami, ale není mi to úplně jasné. Představení na mě hodně působilo po informační a postojové rovině, ale víc by mě zajímalo, kdyby se víc rozehrála hra mezi postavami. --- V chatu si pro mě psali herci, byla to jedna velká manipulace.

Viktorie Čermáková: Představení mě nenutilo to k vážnějšímu přemýšlení, celá forma mi připadala nahodilá a nedůsledná, necítila jsem se být partnerem tvůrců. Štvalo mě, že jsem nemohla přečíst texty v projekci. Pokud to měl být rámec celé věci, je to chyba v dialogu a nemůžu s ním jít. Všichni tři herci mi byli sympatičtí, ale nerozuměla jsem tomu, co má být hlavní téma. Konec světa mi přijde jako vážné téma. Dotkl se mě kousek ankety, která končila tím, že by si respondenti chtěli něco koupit. Množství technických úkonů v představení zaplašilo divadelní tvar, který se pro mě hodně rozpadal. Pokud něco parodujeme, měly by být parodované typy přesné, není možné, aby moderátorka měla tenisky a sukni. Přišlo mi to jako neprecizní uvažování a podceňování publika.

Pierre Nadaud: Soubor se zabýval mediální manipulací. Když média tematizují, jednájí narcisticky, myslí si, že jsou velmi mocná a že mohou změnit mysl člověka. Víra, že končí svět, se ale neopírá o informace, ale o to, že se věda snaží poznat svět bez člověka.

Jakub Čermák: Myslel jsem si, že se s videem na přehlídce potkám mnohem častěji. Udělat dnes live stream je otázkou jednoho mobilu a jedné aplikace. Cením si toho, že soubor do toho vstoupil. Ale pokud použiju záběr ze Dne nezávislosti a potom tam přijde herec, je těžké proti obrázkům obstát v jednoduché, levné stylizaci. Někdy to, že píšu v reálný okamžik, má kouzlo, ale pak musím myslet na řadu technických věcí – čitelnost, pauzy při spouštění videa a podobně. Na druhou stranu mě bavilo, že použitá anketa byla natočená před několika dny na přehlídce. Do vymyšlené konstrukce to přinášelo něco zajímavého. Bavilo mě i video z Lidlu, kde pán leze po pultu, ale nebavilo mě, jak herci běželi dopředu. Možná to byl až druhotný produkt, ale tato absurdita mě bavila, protože byla skutečná, a ne uměle vytvořená.

Jiřina Lhotská: Představení jsem dnes viděla podruhé, poprvé v Mostě jsem vnímala mnohem víc nadsázku, i temporytmus fungoval lépe. Ani bombardování všemi druhy fake news tehdy tolik nevadilo.

Medvěd, který nebyl

Měla jsem menší problém s tím, že jsem nepochopila poselství představení. Ale jinak se mi to líbilo. --- Líbilo se mi použití metafory těsta a zimního spánku. A vůbec, jak těsto provázelo celou inscenaci. --- Pro mě to bylo o krádeži identity, jejím přeformování do něčeho úplně jiného. --- Strašně mě bavilo, že když ho přesvědčovali, že není medvěd, on reagoval vytvarováním medvěda z těsta. Sám sebe přesvědčoval, že je medvěd. --- Líbilo se mi, jak našli rytmus inscenace v tom, jak pekli. --- Ocenila jsem výběr představitele, úplně jsem ho pak chtěla „poňnat“. Jak ho přesvědčili, že není medvěd a zapojili ho do fabriky, nepotřebovala jsem už další konec. --- Mně se konec líbil moc, v průběhu představení je medvěd přemlouván, pak je zařazen do stroje, potom si ale vědomí, že je sám, hledá se a utváří se do své původní formy. Celé to může jít znovu od začátku, anebo už nepovolí, protože našel svou sílu. --- Líbila se mi minimalističnost, používali málo slov, ale dokázali toho říct hrozně moc.

Jana Soprová: V tomto případě vlastně nemám co říct, všechno už padlo. Zpracování této krátké knížky nebo filmu se už na Mladé scéně před pár lety objevilo. Na představení se mi líbila čistá linka a minimalistické vyjádření, které sdělovalo vše podstatné. Téma ztráty identity bylo velice jasné. Také bych pochválila herce, který hrál medvěda, bylo to velmi uvěřitelné. Líbila se mi práce s těstem, i když to není úplná novinka, pracovalo se s ním invenčně. Měla jsem radost z poselství na konci, kde se medvědovi přes všechny problémy podaří dát dohromady kousíčky své identity a udržet si ji.

Jiřina Lhotská: Je skvělé, když celý tým najde kvalitní předlohu, zajímavé téma odlišnosti, jinakosti, sebepřijetí. Bylo zřejmé, že si soubor tato témata vzal za svá. Předloha je hodně obrázková, soubor ale použil ještě méně slov, a i to vytvářelo svět mechanické industrializované společnosti. Chci také ocenit roli medvěda, líbilo se mi, jak bylo téma jinakosti v představení zakomponováno nenásilně a ještě povýšilo téma z knihy.

Pierre Nadaud: Stačily dvě myšlenky: být medvědem, nebo nebýt medvědem. Viděli jsme sílu slov, pro mě to byla metafyzická pohádka, tématem pro mě byla síla lidské mysli. Nestačilo něco vykřikovat, šlo o souboj myslí.

Jakub Čermák: V kontextu přehlídky šlo o nadprůměrné herectví. Soubor cítil situace, dokázal fungovat i bez textu. Byl to velice příjemný zážitek. Jediná věc: chápu, že někdo má problém s koncem. Možná, že by se konec dal nějak lépe vypointovat. Je to ale jen technická, řemeslná drobnost.

zapsal -das-

Jak zachytit ty nejlepší momenty

 seminář Fotografický seminář

Fotografický seminář pod vedením Daniela Vojtíška se zabýval především divadelní fotografií. Mimo jiné si mohli semináristé vyzkoušet venkovní focení, tedy focení street divadla, performance, site-specific, ale samozřejmě také focení divadelních zkoušek, zákulisí či samotných představení. Psát už dál nebudu, je to fotografický seminář, necht' promluví fotky samotných semináristů.

Vít Zborník

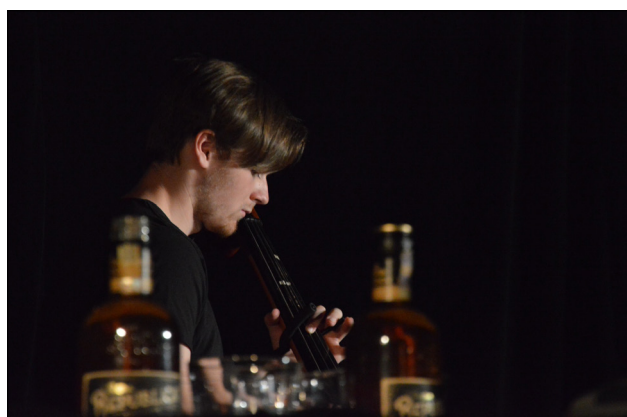
ANKETA MEZI SEMINARISTY:

Co pro vás je nejzásadnější informace, kterou si ze semináře odnášíte?

Focení je těžký.
Tomáš

Je důležité být před představením alespoň na jedné zkoušce, aby si člověk mohl nastavit foťák. Obecně je lepší fotit generálku nebo aranžované obrazy.
Martin

Člověk musí vědět, jak foťák funguje, aby věděl jak ho nastavit v co nejrychlejším čase, aby zachytil ty nejlepší momenty.
Patrik

Rodiče, pozor!

Ústím nad Orlicí v poslední době obchází obluda, která z důvodu abstinence po vlastní ratolesti krade děti a dělá jim strašné věci - například je mění v redaktory a redaktorky Zpravodaje!

Moje poprvé...

Vyvrcholení

Bylo to krásné. Bylo to rychlé. Bylo to. A nebolelo to!

Sláva oceněným a čest všem zúčastněným. A hlavně díky všem, kteří mi to poprvé umožnili a zpestřili.

Snad to nebylo naposledy.

Daniela Walová

Kdo páchá Mladou na Malý?

Daniela Walová, Irena Knetlová, Veronika Zárubová, Vít Zborník, David Slížek, Lenka Huláková, Jakub Hulák a další.

Neprochází jazikowou koregtůrou...